

Reggel a szőnyegen találtak,
ott feküdtem magzatpózban.
Egyenletesen lélegeztem és az arcom
érintkezett a parkettával.
Felrángattak és sírova kiabáltak
velem, miért gyilkolom magam ilyen
öregem. Ágyban a helyem, puha
Iszonyban. Ezt én mondtam, de rám
kiabáltak, hogy miért kegyetlenkedem
velük, akik szeretnek öregem is. Vissza-
dobtak a matracra, ahol várt már
néma és vak társam, a szerelem
a rohadék gyerekkorból, és átölelt,
ugyanúgy. Arcom hozzáért kemény
arcához. Mintha vaskupába csordult
volna könnyem. Nem tudom, mi a sírás.
Szavak, amiket kihányok öregkoromban.
Miért kínzol, te rohadék, súgja fülembé,
és megcsókol búcsúzóul. Próbálok felé
fordulni reggel, mikor megtalálnak
a szőnyegen, akik nem ismernek.
Ölelném utólag, amit nem értek, miért.
Arcom oly gyorsan szívárogoz semmibe.